

Ο Χριστός, ο Λόγος του Θεού

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιω 1:1, 3-5, 14, 16-18, 29, 32, 42, 51

I. Το πρώτο κεφάλαιο του Ιωάννη είναι η εισαγωγή ολόκληρου του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου. Η κύρια έμφαση αυτής της εισαγωγής δίνεται στο ότι ο Χριστός είναι ο Λόγος του Θεού—ο ορισμός, η επεξήγηση και η έκφραση του μυστηριώδους και αόρατου Θεού—Ιω 1:1:

- A. Ο Χριστός ως Λόγος του Θεού είναι ο μέγας Ων, αυθύπαρκτος και παντοτινός. Είναι αιώνιος, χωρίς αρχή ή τέλος—Εξ 3:14-15, Ιω 8:24, 28, 58, Εβρ 7:3.
- B. Το κατά Ιωάννη 1 αναφέρεται στον Χριστό, με τα δύο τμήματα της αιωνιότητας και τη γέφυρα του χρόνου, στα πέντε μεγαλύτερα γεγονότα στην ιστορία του σύμπαντος—τη δημιουργία, την ενσάρκωση, τη λύτρωση, το επίχρισμα και την οικοδομή—βλ. Ψλ 90:1-2, Μιχ 5:2:
 - 1. Το κατά Ιωάννη 1, όντας ο πρόλογος ολόκληρου του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου, είναι η περίληψη της ιστορίας του «ταξιδιού» του Τριαδικού Θεού, που είναι ο Λόγος στην αιωνιότητα του παρελθόντος, ο οποίος θα γίνει τελικά η Νέα Ιερουσαλήμ στην αιωνιότητα του μέλλοντος—Ιω 1:1, 4-5, 51.
 - 2. Το κατά Ιωάννη 1 μας δείχνει με έναν αποκρυσταλλωμένο τρόπο τον αιώνιο Λόγο, στο έργο δημιουργίας Του και στο ταξίδι Του στη γέφυρα του χρόνου, ώστε να γίνει σάρκα για την επίτευξη της δικαστικής Του λύτρωσης και το επιχρισματικό, ζωοποιό και μεταμορφωτικό Πνεύμα για την εκτέλεση της οργανικής Του σωτηρίας. Στο τέλος θα ενωθεί, θα αναμιχθεί και θα ενσωματωθεί με την αναγεννημένη, μεταμορφωμένη και δοξασμένη νύφη Του για να γίνει η Νέα Ιερουσαλήμ, η τελική Βασιλεία, η συγκατοίκηση του Θεού με τον άνθρωπο.
- Γ. Σε αυτά τα 5 παγκόσμια ιστορικά γεγονότα, ο Χριστός, ο Λόγος του Θεού, που είναι: 1) ο Δημιουργός στη δημιουργία, 2) ο άνθρωπος που κατασκηνώσε ανάμεσά μας κατά την ενσάρκωση, 3) ο Αμνός στη λύτρωση, 4) το επιχρισματικό Πνεύμα στη μεταμόρφωση, καθώς και 5) η σκάλα που ενώνει τη γη με τον ουρανό για την οικοδομή του Θεού, ορίζει, επεξηγεί και εκφράζει τον αόρατο Θεό—βλ. Ιω 1:1, 10:35, Εφ 6:17, Ιω 6:63.

II. Ο Χριστός ως Λόγος του Θεού μιλάει για τον Θεό μέσω της δημιουργίας Του—Ιω 1:3:

- A. «Οι ουρανοί διηγούνται τη δόξα του Θεού, και το στερέωμα αναγγέλλει το έργο των χειρών του. Η ημέρα προς την ημέρα εκφράζει λόγο, και η νύχτα προς τη νύχτα αναγγέλλει γνώση. Δεν υπάρχει λαλιά ούτε λόγος, των οποίων η φωνή δεν ακούγεται»—Ψλ 19:1-3.
- B. «Επειδή τα αόρατα χαρακτηριστικά του από την αρχή της κτίσης του κόσμου κατανοούνται και διαβλέπονται μέσω των δημιουργημάτων, όπως και η αιώνια δύναμή του και η θεία ιδιότητά του, ώστε αυτοί να είναι αναπολόγητοι»—Ρωμ 1:20.
- Γ. Όσα αναφέρονται στις Πράξεις 14:15-17 και 17:24-29 υπηρετούν τον ίδιο σκοπό: την αποκάλυψη της δημιουργίας του Χριστού που μιλάει για τον Θεό—βλ. Εβρ 11:3, 1:2, Κολ 1:15-17, Αγγ 2:7.

III. Ο Χριστός ως Λόγος του Θεού μιλάει για τον Θεό μέσω της ενσάρκωσής Του, όντας η σκηνή του Θεού—Ιω 1:14:

- A. Ο Λόγος, μέσω της ενσάρκωσης, όχι μόνο έφερε τον Θεό στην ανθρωπότητα αλλά έγινε και η σκηνή για τον Θεό, το κατοικητήριο του Θεού πάνω στη γη ανάμεσα στους ανθρώπους, πλήρης από χάρη και αλήθεια:

1. Ο νόμος προβάλλει στον άνθρωπο απαιτήσεις σύμφωνα με όσα είναι ο Θεός, ενώ η χάρη προμηθεύει τον άνθρωπο με όσα είναι ο Θεός, για να μπορέσει να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις του Θεού—Ιω 1:17.
 2. «Γιατί από το πλήρωμά του όλοι εμείς λάβαμε, και χάρη στη θέση χάρης»—Ιω 1:16.
- B. Όταν ενσαρκώθηκε, ο Χριστός έγινε η ενσωμάτωση του Τριαδικού Θεού, φέρνοντας τον Θεό στον άνθρωπο ώστε να μπορεί ο άνθρωπος να έρχεται σε επαφή με τον Θεό, να Τον αγγίζει, να Τον λαμβάνει, να Τον βιώνει, να Τον απολαμβάνει, και να εισέρχεται μέσα Του.
- Γ. Ο Χριστός έγινε Θεάνθρωπος, φέρνοντας τη θειότητα μέσα στην ανθρώπινη φύση και αναμειγνύοντας τη θειότητα με την ανθρώπινη φύση.
- Δ. Ο μονογενής Υιός του Θεού ενσαρκώθηκε επίσης ώστε να αναγγέλλει (να επεξηγεί) τον Θεό στον άνθρωπο με τον Λόγο, τη ζωή, το φως, τη χάρη και την αλήθεια—Ιω 1:18:
1. Ο Λόγος είναι η έκφραση, η επεξήγηση και ο ορισμός του Θεού ώστε να μπορεί ο άνθρωπος να κατανοεί τον Θεό.
 2. Ζωή είναι η μετάδοση του Θεού ώστε να μπορεί ο άνθρωπος να λαμβάνει τον Θεό.
 3. Φως είναι η λάμψη του Θεού ώστε να μπορεί ο άνθρωπος να διαφωτίζεται για να μετέχει στον Θεό.
 4. Χάρη είναι η απόλαυση του Θεού από τον άνθρωπο ώστε να μπορεί ο άνθρωπος να συμμετέχει στα πλούτη Του.
 5. Αλήθεια είναι η πραγματοποίηση του Θεού από τον άνθρωπο ώστε να μπορεί ο άνθρωπος να κατανοεί και να γνωρίζει τον Θεό.

IV. Ο Χριστός ως Λόγος του Θεού μιλάει για τον Θεό καθώς έγινε ο Αμνός του Θεού για τη λύτρωση—Ιω 1:29-36:

- A. Γινόμενος ο Αμνός του Θεού για την λύτρωση του χαμένου κόσμου, ο Χριστός μάς μιλάει για το πώς ο Θεός επιτύγχανε τη δικαστική Του λύτρωση μέσω του θανάτου Του, που αποτέλεσε τη διαδικασία, σύμφωνα με τη δικαιοσύνη Του.
- B. Ο Αμνός του Θεού υποδηλώνει τον ενσαρκωμένο Λόγο, ο οποίος είναι η εκπλήρωση όλων των προσφορών στην Παλαιά Διαθήκη, για την επίτευξη της λύτρωσης του Θεού—Εβρ 10:5-10:
1. Ο Χριστός είναι η πραγματικότητα της προσφοράς περί αμαρτίας, της προσφοράς περί ανομίας, του ολοκαυτώματος, της προσφοράς από άλφита, της ειρηνικής προσφοράς, της κινητής προσφοράς, της προσφοράς της υψώσεως και της σπονδής.
 2. Με τον Χριστό, που είναι όλες οι προσφορές, έχουμε την πλήρη λύτρωση του Θεού, και μπορούμε να βιώνουμε και να απολαμβάνουμε αυτήν τη λύτρωση.

V. Ο Χριστός ως Λόγος του Θεού μιλάει για τον Θεό, γινόμενος το επιχρισματικό Πνεύμα για τη μεταμόρφωση του λυτρωμένου λαού του Θεού σε πέτρες (Ιω 1:32-42), για την οργανική οικοδόμηση του οίκου του Θεού (Βαϊθήλ—εδάφιο 51) για την Καινή Διαθήκη:

- A. Καθώς έγινε το επιχρισματικό, ζωοποιό και μεταμορφωτικό Πνεύμα (Α΄ Κορ 15:45), ο Χριστός μάς μιλάει περαιτέρω για το πώς ο Θεός εκτελεί την οικονομία Του οργανικά δια της ζωής Του, για τον θείο σκοπό Του, σύμφωνα με την επιθυμία της καρδιάς Του.
- B. Χρειάζεται να αγρυπνούμε για να μην επιτρέψουμε σε τίποτα στην καθημερινή μας ζωή να αντικαταστήσει τον Χριστό ως το επιχρισματικό Πνεύμα μέσα στο πνεύμα μας—Α΄ Ιω 2:20, 27:
1. Ο Χριστός, όντας χρισμένος, γίνεται Εκείνος που χρίει, αλλά και το ίδιο το χρίσμα. Το να ζούμε κατά την αρχή του αντιχρίστου σημαίνει να είμαστε ενάντια στο χρίσμα και αντί του χρίσματος—Α΄ Ιω 1:18, 22, 4:3, Β΄ Ιω 7.

2. Το να είμαστε «αντίχριστοι» σημαίνει και να είμαστε ενάντια στον Χριστό και να αντικαθιστούμε τον Χριστό με κάτι άλλο.
 3. Αν αντικαθιστούμε τον Χριστό με κάτι από τη συμπεριφορά μας ή τον χαρακτήρα μας, εφαρμόζουμε την αρχή του αντιχρίστου, με την έννοια ότι επιτρέπουμε σε ορισμένα πράγματα να αντικαταστήσουν τον ίδιο τον Χριστό—βλ. Φιλ 1:21, 4:4-9.
 4. Χρειάζεται να μετανοήσουμε όταν η καθημερινή μας ζωή είναι κατά την αρχή του αντιχρίστου και όταν επιτρέπουμε στον πολιτισμό, τη θρησκεία, την ηθική και τις φυσικές αντιλήψεις να αντικαταστήσουν τον Χριστό ως το εσωτερικό χρίσμα. Αυτό σημαίνει να είμαστε ενάντια στο χρίσμα, στην κίνηση, στο έργο και στη διαπότιση του Τριαδικού Θεού μέσα μας.
 5. Πρέπει να προσευχόμαστε, «Κύριε, θέλουμε να ζούμε και να περπατάμε κατά το χρίσμα, με το χρίσμα, μέσω του χρίσματος και δι' αυτού—to οποίο είναι η κίνηση, το έργο και η διαπότιση του Τριαδικού Θεού μέσα μας».
- Γ. Το περιστέρι, το επιχρισματικό Πνεύμα, αναγεννά τον δημιουργημένο άνθρωπο, χρίει τον φυσικό άνθρωπο, τον μεταμορφώνει σε ζωντανές πέτρες, αλλά και ενώνει τον μεταμορφωμένο άνθρωπο.
- Δ. Κατά τη μεταστροφή του Πέτρου, ο Κύριος του έδωσε ένα καινούργιο όνομα (Πέτρος), που σημαίνει πέτρα (Ιω 1:42). Όταν ο Πέτρος έλαβε την αποκάλυψη σχετικά με τον Χριστό, Εκείνος του αποκάλυψε στη συνέχεια ότι ο Ίδιος ο Κύριος είναι η πέτρα—ο λίθος (Μτ 16:16-18). Με αυτά τα δύο περιστατικά ο Πέτρος συνειδητοποίησε ο Χριστός και οι πιστοί Του είναι πέτρες για την οικοδομή του Θεού (Α΄ Πε 2:4-8).

VI. Ο Χριστός ως Λόγος του Θεού μιλάει για τον Θεό καθώς έγινε η σκάλα που φέρνει τον ουρανό (τον Θεό) στη γη (στον άνθρωπο) και ενώνει τη γη (τον άνθρωπο) με τον ουρανό (τον Θεό), ώστε να γίνουν ένα για την οικοδομή του Θεού—Ιω 1:51, Γεν 28:11-22:

- Α. Ο Χριστός, όντας η ουράνια σκάλα στη Βαιθήλ, μιλάει επίσης για το πώς ο Θεός επιθυμεί να έχει έναν οίκο πάνω στη γη, συγκροτημένο με τον λυτρωμένο και μεταμορφωμένο εκλεκτό Του λαό, ώστε να μπορεί να φέρει τον ουρανό στη γη και να ενώσει τη γη με τον ουρανό, κάνοντας τα δύο ένα για την αιωνιότητα.
- Β. Το όνειρο του Ιακώβ αποτελεί μια αποκάλυψη του Χριστού, επειδή ο Χριστός είναι η πραγματικότητα της σκάλας που ο Ιακώβ είδε στη Βαιθήλ, στον οίκο του Θεού—Γεν 28:12, Ιω 1:51:
1. Το αναγεννημένο μας πνεύμα, το οποίο είναι το κατοικητήριο του Θεού σήμερα (Εφ 2:22), είναι η βάση επί της γης όπου τέθηκε ο Χριστός ως η ουράνια σκάλα (Β΄ Τιμ 4:22).
 2. Στη Βαιθήλ, στον οίκο του Θεού, το κατοικητήριο του Θεού, που είναι η πύλη του ουρανού, ο Χριστός είναι η σκάλα που ενώνει τη γη με τον ουρανό και φέρνει τον ουρανό στη γη. Επομένως, όποτε στρεφόμαστε στο πνεύμα μας, βιώνουμε τον Χριστό ως τη σκάλα που φέρνει τον Θεό σε μας και εμάς στον Θεό.
 3. Η έκβαση του Χριστού ως ουράνια σκάλα είναι η οικοδομή του Θεού—η Βαιθήλ, που είναι η εκκλησία, το Σώμα του Χριστού—και η ολοκλήρωση αυτής της σκάλας είναι η Νέα Ιερουσαλήμ.
- Γ. «Προκειμένου να επιστρέψει ο Κύριος, χρειάζεται ένα στέρεο οικοδόμημα εκείνων που Τον αναζητούν. Αυτό το οικοδόμημα θα αποτελέσει το προγεφύρωμα για να κατακτήσει τη γη, μια συγκατοίκηση για τον Θεό και τον άνθρωπο. Θα είναι η ανάμιξη της θεότητας με την ανθρώπινη φύση και της ανθρώπινης φύσης με τη θεότητα στους αιώνες των αιώνων... Αυτό το οικοδόμημα θα είναι η τελική εκπλήρωση όχι μόνο του ονείρου του Ιακώβ αλλά και του αιώνιου σχεδίου του Θεού. Αυτό θα τερματίσει τη γέφυρα του χρόνου και θα φέρει την ευλογημένη αιωνιότητα του μέλλοντος. Πρέπει να είμαστε υπέρ αυτού του οικοδομήματος, αλλά και να γίνουμε αυτό το οικοδόμημα!» (“Life-study of John”, p. 65).

